

Càntut

Cançons de tradició oral

Ventureta

Joan Colomer i Soler, "Joan de la Sala", Vilobí d'Onyar

1. I u - na can - çó — vu(i) can - tar, no hi ha molt que — n'és dic - ta - da, d'u - na
2. D'u - na mi - nyo - na que hi ha qu(e) a - llí Vic se — n'ha cri - a - da. I en ve el
3. I en ve el di - a — de Sant Marc, a la pla - ça en — fan ba - lla - des. La Ven -

mi - nyo - na que hi ha qu(e) a - llí Vic se — n'ha cri - a - da. —
di - a — de Sant Marc, a la pla - ça en — fan ba - lla - des. —
tu - ra ha — tret un ball da - vant de la — fa - dri - na - lla.

I amb el *brillo* que ella hi té i el(s) fadrins enamorava.

I a l'endemà (...) la'n demana en els seus pares.

-I a veure si ens vol(d)rieu donar la Ventureta estimada.

-La Ventura és per casar, no sé si (e)s vol casar encara.

La Ventura ho ha sentit, i a plorar se n'és posada.

-De què plores, Ventureta? De què plores, Venturada?

-Bona part tinc de rauó, que el(s) meus pares m'han llençada.

-No te n'hem llençada, no, penso que t'haurem casada

amb (a) l'hereu Vila de Rius, que és el més ric de la plana.

-Què en farem que en sig(a) ric si el meu cor no li agrada?

Per què no em deixeu casar i amb aquell qui a mi m'agrada?

Que és l'hereu Vilador, el que en a mi m'agrada.

I a l'endemà (...) una carta li n'ha tirada:

-Te'n faig saber, Vilador, que els meus pares m'han casada,

si tu hi vo(l)s saber quelcom, m'entretindrà una setmana.

I a l'endemà al matí a la porta (i)a tustava.

-Ventureta, baixa a obrir si és que vols venir amb nosaltres.

(I) a la'n gafen per un braç i a cavall la n'han muntada,

a cavall d'un cavall blanc cap a la terra volava.

I adéu, adéu Vilador!

Tu t'has emportat la palma.

I adéu, Ventureta, adéu!

Series malaquanyada.